

טיב הקהילה

ב"ד

היום הקדוש
י' תשרי תשפ"ב
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג	6:10
מוצש"ק	7:20
ר"ת	8:00

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א'	8:43	סו"ת א'	10:00
סוק"ש ב'	9:29	סו"ת ב'	10:30

ליחן מס':
585

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | שבת שבתון |

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

פרשת האזינו

חומר האיסור לדבר בשעת התפילה

כח הסבל מלסבול את היצר הצורך והמפתח.

שונים פני הדברים בבוא המקטרג ומקטרג על עון השיחה בעת התפילה, כי אז נסתתמה טענתם של המלאכי ישר המליצים טובה על ישראל, כי אין ביכולתם לטעון כי הגויים גרועים הם יותר, כי זוקא בזה הדבר זהירים האומות מאוד, ואין הם מדברים שיחת חולין בבית תיפלתם, ודבר זה היא סיבה בפני עצמה הגורם צרות וגזירות רעות רחמנא לצלן.

לאור האמור מובן מאליו נחיצות הדברים להיות זהיר מדובר בשעה שהציבור מתפללים וקוראים בתורה, כי זה הדבר היא תריס בפני הפורעניות, אך מלבד מה שחוסכים צער ועגמת נפש על ידי זה, ומעכבים כמה צרות וצוקות על ידי זה, זוכים גם בשפע טובה במידה מרובה, כי כך הוא מידתו הטובה של הקב"ה, שמיטיב למקיימי מצוותיו ת"ק פעמים יותר ממה שמעניש הוא לעוברי מצוותיו. דבר זה רואים אנו בתורה הקדושה (שמות כ, ד ה) שאמרה שהקב"ה פוקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים, הרי שמידת פורעניות נמשך רק עד ד' דורות, ותיכף לאחר מכן מפרטת היא את מידתו הטובה, כי לאוהבי ולשומרי מצוותיו הוא נוצר חסד לאלפים. ולפי החשבון תמצא כי מידה טובה יתירה היא על מידת הפורענות פי חמש מאות, כי אלפים היא פי חמש מאות מארבעה.

היה אצלי יהודי אחד שברכו השי"ת באושר ובעושר, אותו יהודי רואה ברכה בעמלו ובכל אשר פונה ה' מצליח בידו, כשאני אומר 'בכל אשר פונה' כוונתי לבטא בכך שהצלחה כזו אינו בנמצא, כי גם בין המצליחים במשלה יידיהם הרי רואים הם איזה הגבלה בהצלחתם, יש אשר הצלחה מאיר להם רק בתחום מסוים, ויש אשר הצלחה אינו מאיר להם כי אם מחמת תנאים מסוימים, אך הצלחה מעין זו שזכה הלה היא ללא כל הגבלות וממש אינו בנמצא.

כשתהיית על קקנו הבנתי שאי אפשר לתלות ולומר כי חכמתו עמדה לו, כי ראיתי שאין הוא חכם וחרף ביותר, ושאלתי אותו בעצמו שמא התבונן פעם למה הטיב עמו הקב"ה וזיכהו בברכה מרובה שאין כל אדם זוכה בה? והלה ענה לי בתום לב כי אין לו כלל סיבה לחשוב למה, כי הסיבה ברורה לפניו. הוא סיפר לי כי כשנכנס לעול המצוות, הגיע אצל הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ צ"ל, והגאון פקד עליו שיהיה זהיר מאוד מלשווח בעודו מלווה בתפילין, וגם לא יוריד את התפילין מעליו עד אחר קדיש בתרא כפי שנפסק בשו"ע. הוא אכן קיבל עליו להיות זהיר באלו הדברים, וכיון שכן נבצר ממנו מדובר בשעה שהוא מתפלל עם הציבור, כי כל עוד מעוטר הוא בתפילין אי אפשר לו לדבר, ומאידך גם אינו יכול להורידן מאחר שעדיין לא הגיעו לקדיש בתרא, והוא מרגיש כי זוהי הסיבה להצלחתו הבלתי מצויה. כשסיפר לי על כך הוא הדיגש ואמר: אינני רק תולה הדברים בכך, אני מרגיש זאת בחוש. השי"ת יהיה בעזרו שנוכל לקבל על עצמנו בקבלה נחושה להיות בין הזהירים בכל עניני מורא מקדש, ובזכות זה נזכה להינצל מכל פגע ומחלה, ויחולו עלינו כל הברכות הכתובות בספר תורת משה רבינו ובכל ספרי הנביאים הכתובים, ונזכה לראות בנים ובני בנים חיים וקיימים ולגדלם לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

כי שם יהוה אקרא הבן גדל לאלהינו: (לב, ג)

ופירש רש"י: כשאקרא ואזכיר שם ה' אתם הבן גדל לאלהינו וברכו שמו. מכאן אמרו שעונין ברוך שם כבוד מלכותו אחר ברכה שבמקדש: התורה מורה לנו בזאת שהזכרת שמו יתברך צריכה להיות מתוך יראה וכבוד, ועל כן במקדש שהשינה שורה בו צריכים להיות זהיר בו ביותר ולענות ברוך שם כבוד מלכות, אולם גם בבתי הכנסיות שהם בבחינת 'בית מקדש מעט' צריכים להיות זהיר מאוד בדבר, ובכל פעם ששומעים את שם ה' צריכים לברכו, וכן אנו נוהגים בחזרת הש"ץ, בכל ברכה כשהש"ץ מזכיר את השם אנו אומרים 'ברוך הוא וברוך שמו'. ומכאן שמי שאינו מדקדק לכבוד את השי"ת בענייני ברוך הוא וברוך שמו הוא בכלל אלו שאינם חשים לכבוד בודאם, ועל אחת כמה וכמה כשאינו מתכווין לשמוע את תפילת הש"ץ, ואם נמצאים בתוך הקהל גם אנשים הנוהגים בקלות ראש בזו השעה שהש"ץ חוזר התפילה, והם מעיזים להשיח שיחת חולין בזו השעה, הם ממש בגדר 'מורדים במלכות'.

ולאור הדברים מובן היטב למה מתבטא מרן ה'בית יוסף' ב'שלחן ערוך' (או"ח סימן קכד סעיף ז) בבטוי חרף שלא מצאנו לו אח ורע בשום מקום נוסף בשו"ע, וז"ל: 'לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח ציבור חוזר התפלה, ואם שח הוא חוטא, וגדול עונו מנשוא, וגוערים בו עכ"ל. ועלינו גם לזכור שה'שלחן ערוך' אינו ספר מוסר ובאופן כללי הוא רק מפרט את האסור ואת המותר, ואינו בא בדברים לבאר חומרת האיסורים, אולם כאן ראה לנו לחרוג ממנהגו ולפרש באר היטב חומרת המזלזל, דבר זה מגלה לנו עד היכן חמורים הדברים, ולכן לא מצא ה'שלחן ערוך' מנוח לעצמו כל עוד שלא ציין חומרת הדברים. לאור האמור גם מובן מה שכתב על כך ב'משנה ברורה' (ס"ק כז) וז"ל: 'כתב ב'אליה רבה' בשם ה'ה"ל בו', אוי להאנשים שמישיחים בעת התפלה, כי ראינו כמה בתי כנסיות נחרבו בשביל עוון זה, ויש למנות אנשים ידועים להשיג על זה'.

ולא רק בתי כנסיות נחרבו על עוון זה, אלא הרבה קשיים וצרות באים בעקבות זה החטא, ואפילו נפשות נתבעים מן השמים על זה העוון, וכפי שכתב בספר 'הגן דרך משה' (ליום תשיעי) וז"ל: 'נראה לי כוננת ה'שלחן ערוך', שהוא כמו רוצח שנהרגים על ידו כמה בנים, ועל כן חטאו גדול כמו חטא קין שהרג לאחיו הבל, וגדול היה עונו מנשוא'. גם האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש ז"ע, בנו של הרה"ק ה'בעל התניא' ז"ע, כתב באיגרת הקודש בזה הלשון: 'אשר כל הקטרוגים למעלה ולמטה בבני חיי ומזוני, הכל בא מזה אשר כל איש לשונו התהלך בארץ בעת תפילת הציבור'.

ומובא בספרים הקדושים, כי בכל עוון שנשלים בו אנשים מבני ישראל מתעורר המקטרג ובא תיכף לקטרג עליהם, אך מאידך עומדים מליצי ישר וממליצים בעדם, ואומרים: הלאו מגוף העבידה שעשו ניכר כי מצד עצמם לא רצו בכך, רק שיצר הרע התגרה בהם באופן קשה עד מאוד, ובלית ברירה נתפסו בחטאם, ובאם הקב"ה רוצה עדות על כך, עליו להשקיף מן השמים על האומות האין עוברים הם על זה המעשה, אז יוכח כי לא נכשלו בכך ישראל קדושים כי אם מפני שקשה עליהם

טיב המערכת

מלך מוחל וסולח

כשילד נופל ומקבל מכה ורוצים לנחם אותו, אומרים לו 'אל תדאג זה יעבור, למה אומרים את זה? מה יש בו במשפט הזה שהוא מנחם ומרגיע? הרי הילד בוכה בגלל שהוא נפל וקיבל מכה והמכה כואבת, אז מה מנחם בכך ש'זה יעבור'? ובאמת יש שתי סיבות לכך, מלבד הסיבה הראשונה שכמובן בוכים בגלל הכאב שמרגישים ברגע זה, יש סיבה נוספת והיא הפחד ש'זה לא יעבור', או ש'זה יאבד עד הרבה זמן, גם למבוגרים, לפעמים כשכואב לנו, אנו רוצים לברר אצל הרופא האם זה יעבור, ואם כן, תוך כמה זמן, מסתבר שהידיעה שדברים עוברים היא ידיעה טובה ומנחמת.

בתפילות יום הכיפורים אנו אומרים שהקב"ה: 'מלך מוחל וסולח לעוונותינו ולעוונות עמו בית ישראל ומעביד אשמותינו בכל שנה ושנה, ועליו להבין איזה מתנה עצומה נתן לנו השי"ת בעצם היום הזה, שהרי 'עיצומו של יום מכפר', והרי הגשמה הטוהרה שקיבלנו מהבורא מקורה במקום קדוש מתחת כסא הכבוד, ואנו ברוב סילחוננו, במקום לשמוע עליה מכל משמר לבל תתלכך, אנו מקלקלים ומטנפים את הגשמה הטוהרה, עד שהיא מכוסה כולה ברפש וטיט, אבל הקב"ה ברוב רחמיו נתן לנו מתנה כמו מכות כביסה שמכניסים לתוכה בגדים מלוכלכים ולאחר שטיפה ומירוק הם יוצאים שוב נקיים ומצוחצחים כן הם הימים הללו, שמש 'מכות כביסה לנשמה', אפשר לנקות ולתקן את כל מה שקילקלנו במהלך השנה ולהחזיר לנשמה את יופיה וזוהרה כבדאשונה. הבה נחשוב מה היה אילו ח"ו לא היתה האפשרות של תשובה, כל הכתמים שנדבקו בגשמתנו היו ח"ו נשורים דבוקים בה ולא עוזבים אותה, אוי לאותה בוש, אבל הקב"ה נתן לנו את המתנה הנפלאה של תשובה וסליחה, גם אם קלקלנו והתלככנו, אפשר להתנחם ולומר 'זה יעבור', כמה מתיקות ונחמה יש באמונה שהקב"ה רוצה בתשובתנו והוא באמת 'מלך מוחל וסולח לעוונותינו ולעוונות עמו בית ישראל ומעביד אשמותינו בכל שנה ושנה, ועליו לשוב בתשובה באמת ולהחליט כי סרטו מדרכנו הרעה ולא נשוב עוד לכסלה עד עולם.

(ע"פ שיחה בבבל שבת)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיח
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

מוצאי יום הכיפורים

הלכותיו

- א. אין מסייגין הטלית עד אחר תפילת ערבית של מוצאי יום הכיפורים (מ"ב סי' י"ח סק"ז).
- ב. טעה ואמר המלך הקדוש אינו חוזר (ה"א כ"ד ס"ג). וכן אם טעה ואמר המלך המשפט אינו חוזר (מ"ב סי' ק"ח סק"א).
- ג. טעה ואמר זכרנו וכו' מי כמוך וכו' וכתבו וכו' בספר חיים וכו', אם לא אמר עדיין וכתבנו וכדו' אינו חוזר, דהוא שבח בעלמא, אבל אם אמר כתבנו שזה שייך רק בעשיית, ה"ז חוזר לראש הברכה, ואם סיים הברכה אינו חוזר (מ"ב סי' ק"ח סק"ח).
- ד. מתפללים תפלת ערבית, ואומר הבדלה בחנוך הדעת (ש"ע סי' תרכ"ד ס"א).
- ה. צריך להוסיף מחול על הקודש גם ביציאתו, שימתינו מעט אחר יציאת הכוכבים, דהיינו עד שיראו ג' כוכבים קטנים ורצופים, ותוך הזמן הזה אסור באכילה ורחיצה וסיכה ושאר העינויים, ובכלל זה שלא יטול הידים כרגיל קודם התפילה (מ"ב סי' ט"ב שם).
- ו. אין שיעור להוספה זו, ולכן כיון שמתפללים אחר צה"כ מותרין בכולן, אף שעדיין לא הבדילו על הכוס, חוץ מאכילה ושתי' שאסור קודם הבדלה, ואפילו כשחל בחול (מ"ב ס"ח סק"ז).
- ז. טוב להבדיל במוצאי יום הכיפורים בעודו לבוש עם הקיטל, והוא ע"פ סוד (אלף המגן ס"ח סק"ז).
- ח. מבדילין על הכוס, ואין מברכין על הבשמים כמו בכל מוצאי יום טוב.
- ט. מברכין על האור במוצאי יום הכיפורים בהבדלה, והטעם לפי שפסקה הנאתו בו ביום, שכל היום לא היו יכולין להשתמש בו ועכשיו הותר לו, להורות שיום זה היה קדוש יותר משאר ימים טובים, שהיה אסור להבעיר בו אש, ועכשיו הותר. ואין לברך אלא על נר ששבת מבעוד יום, או על האור שנדלק מן הנר ששבת, וכן מותר להדליק נר מגחלים ששבתו ולברך עליו, אבל אין מברכין על האור שהוציאו עתה מן האבנים או מעצי גפרית שקורין שוועבעליין וכל כה"ג, ואפילו על אור שהדליקו ממנו אין להקל (ש"ע ס"ח סי' מ"ב וביהל"ש).
- י. על נר יארציית אין לברך שאינו עשוי להאיר רק לזכר נשמת המת (מ"ב סי' ה"ח סק"ט), נר של בית הכנסת יש אומרים שאין להבדיל עליו, אלא מדליקין נר אחד ממנו, והנכון להבדיל על שניהן ביחד, דהיינו להדליק נר אחד מנר בית הכנסת, ולא יבדיל על נר עצמו של בית הכנסת לחוד, שבוה בודאי יוצא, וה"ה אם היה לו נר אחד בביתו שהיה דלוק מבע"י ידליק ממנו עוד אחד ויברך על שניהן ביחד, כי על אותו נר ששביתו לחוד ג"כ אינו כדאי לברך, דאפשר שהיא נעשה ג"כ רק לכבוד היום (סי' תרכ"ד ס"ח סי' סק"ט).
- יא. ויותר טוב שיניח בביתו לכתחלה נר דלוק מעו"ב שהיה דלוק עד מוצאי יום הכיפורים, ואין לברך עליו, ויוצא בזה לכל הדעות כיון שהוא מניחה לכתחלה

טיב התחזקות

עיצומו של יום מכפר

חמד עשה עמנו חשיית שנתן לנו את יום הכפורים לכפר בו

יום הכפורים הוא מחסדי הקל על בריותיו

כתב החינוך 'במצות עבודת יום הכיפורים' (מצוה קפ"ה) וזה לשונו: "משרשי המצוה, שהיה מחסדי האל על בריותיו לקבוע להן יום אחד בשנה לכפרה על החטאים עם התשובה שישבו, שאילו יתקבצו עונות הבריות שנה שנה תתמלא סאתם לסוף שנתיים או שלוש או יותר ויתחייב העולם כליה, על כן ראה בחכמתו ברוך הוא, לקיים העולם, לקבוע יום אחד בשנה לכפרת חטאים לשבים".

מוסיף החינוך עוד: "ומתחילת בריאת העולם יעדו וקדשו לך, ואחר שיעדו האל ברוך הוא אותו היום לכפרה, נתקדש היום וקיבל כח הזכות מאיתו יתעלה עד שהוא מסייע בכפרה. וזהו אמרו זכרונם לברכה בהרבה מקומות 'יום הכיפורים מכפר', כלומר שיש כח ליום בעצמו בכפרה בעבירות קלות".

מתוך דברים אלו נוכח אתה לדעת את גודל האהבה ועוצם הרחמים המרובים הספונים וטמונים ביום הקדוש הזה, אשר בכוחה ובסגולתה לטהר אותנו מכל חטאותינו ופשעינו, שהרי אילו לא היה לנו יום זה 'אחת בשנה' מדי שנה בשנה, הרי שלא היו יוצאים אלא שנים מועטים וחלילה היו מגדישים הבריות את הסאה בחטאים עונות ופשעים, והיה העולם מתחייב כליה רח"ל.

אבל עתה כאשר יש לנו את יום הכפורים, אשר מתחילת בריאת העולם התייחד והתקדש לתשובה מחילה סליחה וכפרה, הרי שזוכים אנו כל שנה להיטהר מכל חטא ופשע ועל ידי כך ניצולים אנו מגיא צלמוות לחיים טובים ולשלום.

עד היכן מגעת כוחה וסגולתה של האי יומא קדישתא, זאת נדע מהתנא הקדוש רבי, שסבר (זמ"ב ז' ע"ב) שיעצומו של יום מכפר ואפילו אם לא שב בתשובה, כי עצמותו של יום גורמת להיטהר ולהתכפר מן החטאים, ואפילו לרבנן החולקים עליו וטוברים שאין יום הכפורים מכפר אלא לשבין - והלכה כוותיה, גם הם מודים שיעצומו של יום מכפר, אלא שכתנאי לזה צריך להקדים בתשובה.

הקב"ה סיבב את כל הסיבות ליום זה שיהיה ראוי לתשובה

ומדי דברי בו בינו נא והתבוננו כיצד סיבב כל הסיבות והכין את כל התנאים בכדי שיהא יום זה יום מחילה סליחה וכפרה. ראשית כל מתקרב אלינו הקב"ה ביום זה ביותר בכדי שנוכל אכן לשוב אליו יותר בקל, כדכתיב (ישעיה נ"ה) "דרשו ה' בהימצאו קראוהו בהיותו קרוב", ואמרו עלה בגמרא (ראש השנה י"ח) "אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים", שבהם קרוב השי"ת אלינו ביותר וכל מי שרק יחפץ לשוב אליו הרי שפתוחה ידו לקבל שבים, ולמרות שבכל השנה כולה לית אתר פנוי מיניה ומלא כל הארץ כבודו, מכל מקום ישנה בחינה שהקב"ה מתקרב אלינו יותר מבזמנים אחרים.

שנית כל, ביום זה מסלק הקב"ה את השטן הוא יצר הרע לכל יוכל להשטין כלל וכלל, וגם שלא יהיה כמסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים, כדאמרו רבותינו בגמרא (זמ"ב ז' ע"ב) כי 'השטן' בגימטריא 'שס"ד', מספר אחד פחות מימות השנה שהוא שס"ה ימים, אלא הדבר מרמז שהשטן יכול לקטרג רק שס"ד ימים, דהיינו כל השנה כולה חוץ מיום אחד והוא יום הכיפורים שאז אין לו רשות להשטין.

נוסף על כן, ראה ב'ספר החינוך' 'במצות שביתה ממלאכה ביום הכיפורים' (מצוה ש"ח), שנתן בו טעם למצוות השביתה מכל מלאכה ביום הכיפורים וכדכתיב בתורה (ויקרא כ"ג) "שבת שבתון הוא לכם". וכה כתב: "משרשי המצוה על צד הפשט, כדי שלא נהיה טרודים בשום דבר, ונשים כל מחשבתנו וכל כוונותינו לבקש מחילה וסליחה מאת אדון הכל ביום זה, שהוא נכון לסליחת העונות מיום שנברא העולם".

הרי לך מכל אלה הדברים, שמסבב כל הסיבות סיבב ותיקן את יום זה שיהיה ראוי לשוב בתשובה שלמה ואמתית מלפניו יתברך, בין מצד הקב"ה בעצמו שמתקרב אלינו ביותר ביום זה ופושט את ימיו לקבל תשובתנו, ובין על ידי שסוכר את פי השטן לכל יוכל להשטינו ולהוציא את זיבתנו רעה, וגם שביום זה פנויים אנו מכל מלאכה ושאר כל העניינים הטרודים את הדעת, וממילא יש לנו את מלוא הזמן להתעסק ולהשתקע אך ורק בעבודת התשובה.

להחשיב כל רגע ורגע של היום הקדוש

אי לך ראוי לכל אחד לייקר ולהחשיב למאד מאד כל רגע ורגע של היום הקדוש והיקר הזה, שהוא אוצר יקר מדי בכדי לאבדו. הגאון רבי נפתלי אמסטרדם זצ"ל כתב באגרות על רבנו, רבי ישראל סאלאנטער זצוק"ל, שכל חודש אלול היה חוזר ומשגן שנישמר וניזהר ביותר על המרגלית הטובה של יום הכיפורים שלא תיאבד, ועד כדי כך היה רבי ישראל מייקר ומפליא את מעלת היום, עד שאמר כי אילו הקב"ה היה שואלו במה הוא חפץ, היה עונה שהוא משתוקק לזכות לעוד יום כמו יום הכיפורים.

צריך להחשיב את שעת הכושר יקר המציאות זו שבו הקב"ה מוחל לעונותינו ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה, ולהשתדל על כל רגע לכל ילך להבל ולריק ולא יופסד, ולכן כל אימת שיש לו איזה זמן פנוי ביום זה, כגון בזמנים שבין התפלות וכדומה, לא יכלה זמן זה בדברים בטלים, ואפילו בשניה יראה למעט עד כמה שדבר זה בידו, אלא יראה למלאות את זמנו באמירת תהלים או בתלמוד תורה וכיוצא באלו, כך גם ירבה לשפוח שיש ערב לפני בעל הרחמים שיחוס וירחם על נפשו שיזכה לתשובה שלימה ואמתית, שתצא נשמתו צחה ומצוחצחת וכה וברה ויזכה להיחתם לחיים טובים ולשלום.

וישעי - ביום הכיפורים

ועל דבר זה אמרו רבותינו, שאין לך ישועה גדולה מזו שנתן לנו הקב"ה במתנה את יום זה של יום הכיפורים, שבו מושיענו הקב"ה מכל מלאכי המשחית החפצים להעכיז את פנינו ולהביא את חטאותינו לפני המלך, ובקרבן עלינו מרעים לאלו את בשרנו המה כשלו ונפלו, שהקב"ה אינו נוהג להם להתקרב, ותמורת זה נוהג לנו מחילה סליחה וכפרה.

על דבר זה כבר אמרו במדבר (ויקרא ובה כ"א, א) "לדוד ה' אורי וישעיי" (תהלים כ"א, א) - אורי - בראש השנה, וישעי - ביום הכיפורים, כי כפי שאמרנו, הקב"ה מושיענו ביום הכפורים על ידי שעומד לימין האביינים בדעת להושיעם משופטי נפשם, מן המשטינים והמקטרגים העומדים עליו נלכותינו ואין הקב"ה מאזין להם ותמורת זה מחונן אותנו מאוצר מתנת חנם במחילה סליחה וכפרה. (בני יעקב)

האיזו

י"ב תשרי תשפ"ב

המגנים לפי אופק ירושלים

הדרה"נ	6:07
מוצש"ק	7:17
ר"ת	7:58

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוף"ש א'	8:44
סוף"ש ב'	9:29

המגנים לפי שנתון ק"ק

סלח לנו מחל לנו כפר לנו!

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

שווה שתיקה

שמונה שנים חלפו מאז שחברי איבד את הסליחות שלי המיוחדות במירון, סליחות שאין להשיג יותר בחנויות, סליחות עם תפילות וכתבי יד שלי בפנים וה' ריחם עלי ולא אמרתי מילה לא בשעת מעשה ולא לאחר מעשה.

שמונה שנים שכל פעם שאנו מתחילים סליחות אני נזכר בסליחות האבודות אך לא מזכיר מילה וחצי מילה וזה ניסיון לא קל בכלל.

השנה כעבור שמונה שנים ישתני במערה של רבי שמעון בר יוחאי ולמדתי זוהר, לפתע לידי ראיתי ספר סליחות בדיוק כמו הספר שלי התרגשתי ופתחתי לראות תפילות מיוחדות שיש רק שם במהדורה הזו, להפתעתי ראיתי את כתב ידי בתוך הסליחות. היו אלו הערות שרשמתי לעצמי בתוך הספר. אני מאמין שזכיתי לקבל את ספר הסליחות חזרה בזכות ההבלגה שלי ועוד במצב חדש ממש.

בעל המעשה:מ.ש.

לגדולתו אין חקר

בדקתי את חשבון הבנק וראיתי שאם לא אפקיד 460 ₪ לחשבון עד הערב הוראות קבע יחזרו. אני אדם מסודר מאוד, יש לי שעות בקביעת עיתים ואת שעות המסחר. אמנם מדובר בסכום לא גדול אבל כשאתה מחתן ילדים ויש ברוך ה' הוצאות לא מעטות כל שקל נהיה יקר המציאות.

מהלחץ יצאתי קצת להליכה ליד הבית כדי להתאורר ובקשתי מה' שיחליף אותי מהמציב, לא מצאתי כל מוצא מהסבך עוד היום. עודי מטייל ומתפלל וידיד עובר לידי וקורא לי לשלום, השבתי שלום, הוא לחץ את ידי ובתוך ידי נשארו כמה שטרות כסף, לשאלתי מאי האי השיב: "יש לי בדיוק מעשרות ואתה הראשון שפגשתי ואתה בדיוק מחתן ילדים אז העברתי לך".

התביישתי קצת מכיוון שאף פעם לא נטלתי מהצדקה אבל עד שהסתובבתי הוא כבר המשך לדרכו.

פתחתי את היד וספרתי 470 ₪ התרגשתי מיד ההשגחה העליונה ומיחרתי לכספומט להפקיד את הסכום כמה דקות לפני הרגע האחרון. למסקנה יש לקב"ה דרכים להושיע אותנו, דרכים שאנו לא משיערים ולא מתארים לעצמינו, שנוכח לעבדו בשמחה ובטוב לבב מרוב כל.

בעל המעשה:מ.ק.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזנן לשלוח אר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

מתחילה נבון ר' חיים מאוד, מה עושים כאן? הטעות החמורה התגלתה רק עתה ברגע אחרון שלפני החג, כשפשוט וברור שאין עכשיו שום דרך להחליף את הקיטעלאך כשהאחד בבני ברק והשני בירושלים...

אולם מהר מאוד התעשת ר' חיים והבין את אשר לפניו, הוא לא אמר לזוגתו הצדקנית מאומה, כדי שלא לגרום לה צער ביום הדין הגדול. הוא הוביש על עצמו מהרה את הקאפטען הצהוב הרגיל של כל שבתות השנה... ומעליו מיהר להתעטף עם הגבד החום המכסה מלמעלה

[גיבוע], הידק היטב את שני הצדדים של הגבד העליון וסגרו בידיו, כדי שלא ייראה הקאפטען הצהוב מתחתי... וכן ניגש לברך את אשתו בברכת השנים ובברכת החג, כשהוא משתדל מאוד להסתיר את הכתנות פסים הצהובה... ויצא אל בית מדרשו לתפילת המנחה של ערב

ראש השנה, התפילה האחרונה בשנה שידוע גדול סגולתה בתיקון כל תפילות השנה!

מקום תפילתו הקבוע של רבי חיים היה בבית הכנסת הגדול "קהל יראים" שבשכונת 'מאה שערים', הוא לא חשב לרגע לשנות את מקום תפילתו מחמת העדר הקיטעל הלבן, אלא צעד כדרכו לבית מדרשו.

בית הכנסת היה מלא מפה לפה באנשי ירושלים זקנים ואנשי שם, לצד אברכים צעירים מופלגים, כולם לובשי לבן, הקאפטען הירושלמי הלבן וההדור היה נסוך על פני כל, ברגשי חרדת יום הדין. - מלבד איש אחד

בבית הכנסת ה"ה רבי חיים הגבוה, שהיה בראש השנה של אותה שנה היחיד שנשאר בקאפטען הצהוב של כל ימות השנה, הוא לא לקח אל ליבו את כל המבטים המוזרים... וספג את הביזיונות באהבה.

כמה מחבריו הקרובים ניסו להציע לו בתי כנסת חלופיים, בהם לא יכירו בשינוי הקאפטען... אך ר' חיים לא אבה לשמוע כלל, הוא קיבל את המצב כמו שהוא באהבה ובתמימות, באומרו שאם ההשגחה העליונה סיבבה כך, הרי זה מקובל עליו בשלימות! ואף עם אשתו כמובן לא התקוטט כלום על טעותה במשלות, ונהג באותה שנה בדיוק כמו בכל שנה ושנה.

בגגיע יום הכיפורים, לאחר שכבר תוקנה הטעות, הקיטעלאך התחלפו וחזר כל קיטל לביתו ואל מקומו, כאשר הגיע ר' חיים לבית הכנסת לתפילת 'כל נדרי' בהתקדש ליל יום הכיפורים, עטוף בהדרו בקאפטען הלבן צח ויורד על פי מידותיו כראוי ונכונן. קיבל את פניו בשמחה אחד מזקני החסידים, ובמאור פנים נעלה בירכו באהבה, באומרו שאין ספק שבזכות ההבלגה שהבליג בראש השנה, ולא הזכיר מאומה מדבר הטעות המצערת יזכה למחילת עוונות כראוי!

כאשר מפורש הוא בגמרא פרק קמא דראש השנה (ז): "כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר (מסכת ז, יז) 'נושא עון ועובר על פשע', למי נושא עון, למי שעובר על פשע" ע"כ.

[טיב היחידות, ערך מוה"ר ר' חיים טרייטל זצ"ל]

• § • § •

אחד מאנשי ירושלים התהלך לתומו במבואותיה העתיקים של שכונת "בית ישראל" הירושלמית הוותיקה לפני יותר משבעים שנה, ומה מאוד נדהם והשתומם לראות את הרבי הק' המופלא הרה"ק רבי שלומק'ה מזויעהאל זצוק"ל עומד בהדרת קדשו באחת החצרות, ועם כמה כלים קטנים שבידו מתאמץ בכל כוחו 'לפתוח' ולשחרר 'סתימה' אחת הסתומת את צינור הביוב של החצר!!!

הוא נחרד מאוד למראהו, ותיכף רץ אל הרבי וניסה ללא הצלחה להוציא מידו את הכלים, כדי שיעזוב את המלאכה הבזויה ויניח לו לעשות כאן את התיקון הנדרש. - אך הרבי הק' סירב 'לוותר' על המצוה הגדולה שנופלה בחלקו, והמשיך במלאכתו בכל הכוח!

פנה האישי אל הצדיק ואמר, רבי קדוש, הרי אני זה לפי כבודו של רבינו להתעסק במלאכה בזויה כזו! יניח לי רבינו בבקשה, והנה אעשה הכל על הצד היותר טוב!

חי"ח הרבי הצדיק, המפורסם בגודל עוונותנו

מ בספר הקדוש "ארון עדות" (לערב יום ספוד) כתב וז"ל: "בפסוק (מסכה ז, יז) נושא עון ועובר על פשע. כדי להבין הענין 'נושא עון', היינו שמגיבה את העון [ש"י ר"ה ז]. - נראה להסביר על ידי זוגמא, בשר ודם אם יש להאב בן קטן אשר הוא אהוב אצלו למאוד. והנה יקרה לפעמים אשר בן הקטן יקלל את האב, הנה יש באמת תענוג מאוד להאב, והוא מתפאר בפני כל העומדים שם כי יש לו בן חכם כזה, אשר לפי קטנו הוא יכול להוציא מפיו קללות, והוא מתענג מאוד מזה, באומרו כי בנו אהובו יש לו שכל גדול כזה".

"כן אנתנו נקראים בניו למקום (אבות ג, יז), ומה שאנתנו חוטאים לפני יתברך שמו הוא כביכול עוד מתפאר בזה ומגיבה את החטאים, ומראה אותם לפני המלאכים כי יש לו בניו קטנים, ויש להם שכל כזאת, ולכן בטח אנתנו איננו מתיראים מצידו יתברך שמו".

"אך נראה, אף שהאב מתפאר לפני העומדים בקללות בנו, אך העומדים שם יגעו ויבן הקטן, באומרום האם רשאי לקלל אב".

"כן אנתנו, כל עבודתנו בימים האלו להשתיק את המקטרגים, על ידי תשובה תפלה וצדיקה. - אך הקב"ה יתברך שמו הוא יסלח לנו על כל פשעינו, ועוד יתפאר בנו ויתן לנו חיים ארוכים עם כל טוב סלה" עכ"ל"ה.ק.

• § • § •

בדור שלפנינו התגורר בעיקר ירושלים ת"י איש יקר רוח, ה"ה מוה"ר רפאל חיים טרייטל זצ"ל, מנקה הדעות שבירושלים. בנו של רבי חיים, הר"ר משה עזריאל טרייטל התגורר בעיר בני ברק יצ"ו, והיה מגיע לבקר את אביו ואת אימו לעתים קרובות. - רבי חיים היה איש גבה קומה מאוד, ואילו בנו ר' משה עזריאל היה לעומתו אדם נמוך וצנוע.

כשעלה ר' משה עזריאל ירושלימה לפני הימים הנוראים כדי להתברך בברכת השנים בבית אביו ואימו, הביא עימו את ה'קיטל' שלו, הנצרך לו לראש השנה וליום הכיפורים והושבעא רבא. - כאשר מנהג אנשי ירושלים יראים ושלמים מקדמת דנא, להתעטף בימים הנוראים בקיטל מיוחד, שאינו בד לבן בעלמא, כי אם 'קאפטען' מיוחד התפור מבגד משי לבן ומשובח עם בטנה מלאה, ודומה בצורתו ובלבישתו כמו הקאפטען הצהוב [מחנה סוס] שלובשים בכל שבת, אלא שצבעו לבן כראוי וכיאות לימים הנוראים, ומעליו מלבישים את הגבד העליון [גיבוע]. - כיבוסו וניקיונו של קאפטען-קיטל זה קשה מאוד, בהיותו ארוג מבד משי לבן יקר ועדין מאוד, ובפרט בימים ההם בטרם עידן המכבסות וניקוי יבש כבדורנו, שהיו עושים הכל במלאכת כפיים, כיבוסו של בגד משי עדין ומצוחצח שכזה היתה מן המלאכות הקשות!

ידע ר' משה עזריאל שאימו המסורה מכבסת לפני ראש השנה את הקיטעל של אביו ר' חיים, ולפיכך הביא עימו גם את הקיטעל שלו לכביסה, כדי שביחד עם קיטעל האב יתכבס גם קיטעל הבן, וביקש מאימו לשלוח אליו את הקיטעל הנקי לאחר הכביסה והגיהוץ עם שליח פלוני היצא בני ברקה לקראת ראש השנה.

האימא הטובה והצדקת כמובן סברה וקיבלה, היא ניגשה בדחילו ורחימו לגנין הקיטעלאך הקדושים, ובלב מלא תפילה ותחנונים כליבה של 'ידישע מאמע' הוציאה מתחת ידיה ידי זהב את שני הקיטעלאך זכים ומצוחצחים נקיים ויפים ללא שום רב! ואכן שלחה את הקיטעל לבני ברק עם השליח המדובר.

והנה אתא ובא יום הדין הגדול, עם התקדש החג הקדוש 'ראש השנה' היתה חרדת הדין פרוסה וניכרת היטב בכל חצרותיה ומבואותיה של ירושלים קרואת דשופריא, לעת ערב החלו בני ירושלים יוצאים לובשי לבן לבתי כנסיות ובתי מדרשות לתפילות החג. - אף רבי חיים דגן ניגש אל הארון, הוציא משם בעדינות את הקיטעל הנקי והמגוהץ לתפארת, הוא ניסה להלביש על עצמו את הקאפטען, אך ללא הצלחה, השרוולים היו צרים וקצרים, והקיטעל כולו קטן מדי לפי מידותיו...

עד מהרה התברר שחלה כאן טעות מביכה ומאוד לא נעימה, הקאפטענעלם התחלפו... לבני ברק נשלח קיטעל האב ובירושלים נשאר קיטעל הבן... מידותיהם של השניים היו רחוקים מאוד זה מזה, האב גבוה וגדול, ואילו הבן נמוך וקטן... רבי חיים הבין מיד שאין שום אפשרות שהקיטעל הקטן של בנו ר' משה עזריאל יעלה' עליו.

